

съ свирѣлъ погледъ и голѣмъ замахъ върху животното да му нанесе тежъкъ ударъ; лъвътъ озъбенъ стоеше цѣлъ настрѣхналъ, да се хвърли и разкъса господаря си. Но Мина се спусна, изпрѣчи се прѣдъ животното да го запази съ тѣлото си, и умилително молѣше баща си:

— Не, не, не го бий!

Тя страшно треперѣше, защото въ този двубой очакваше ударитѣ да паднатъ върху слабото ѝ тѣлце. Тя не се боеше отъ дивия, а отъ питомния звѣрь — отъ баща си.

Публката се съжали за животното и трогна отъ храбростта на малкото момиченце.

— Стига! Стига! завикаха всички.

Брискаръ се поклони. Мина се дръпна отъ приятеля си; вратичката на кафеза се отвори и бащата и дъщерята излѣзоха. Лъвътъ остана самъ, легна на дъскитѣ и кръстоса единъ възъ другъ прѣднитѣ си крака. Въ това живописно положение той извика съчувствието на всички зрители.

Излизайки отъ звѣрницата, азъ съгледахъ Мина опрѣна до платното на палатката съ расчорлени коси и съ ржцѣ върху лицето.

Чухъ дѣтски плачъ. Поискахъ да се приближа до нея, но тя припна и се вмъкна въ спалната кола, дѣто и се изгуби.

IV.

Три дни азъ стояхъ още въ Сенъ-Лоранъ, но не видѣхъ вече ни Мина, ни Мистигри. Азъ почти забравихъ за тази случка въ звѣрницата. Слѣдъ нѣколко дена азъ прочетохъ нѣщо въ вѣстникитѣ, което ме ужаси. Казваше се тамъ, че звѣроукротителтъ далъ още двѣ прѣдставления, които минали безъ